

Antrasis Gavėnios sekmadienis

Svarbiausia – visada būti su
Jėzumi. Dažnai, o ypač
sunkiomis akimirkomis
puoselėti Dangaus viltį.
Viešpats neatsiskiria nuo mūsų
– išgyventi šį Dievo artumą.

2025-03-15

*Eik, – sako man širdis, – ieškok jo
veido! Tavo veido, Viešpatie, aš
ieškau, meldžiamės šios dienos Mišių
įžangos priegiesmyje¹. Evangelija
mums pasakoja apie tai, kas nutiko
Tabore. Neseniai Jėzus savo*

mokiniams Pilypo Cezarėjoje buvo pareiškęs, kad jam reikės Jeruzalėje daug kentėti ir mirti nuo aukštųjų kunigų, seniūnų ir Rašto aiškintojų rankų. Šis pareiškimas Apaštalus išgąsdino ir nuliūdino. Dabar Jėzus su savimi paėmė Petrą, Jokūbą ir Joną ir nusivedė juos vienus nuošaliai² melstis³. Tai tie trys mokiniai, kurie bus Jo agonijos Alyvų sode liudytojai. *Besimeldžiant jo veido išvaizda pasikeitė, o drabužiai pasidarė skaisčiai balti*⁴. Ir matė Jį besišnekant su Eliju ir Moze, kurie pasirodė šlovėje ir kalbėjo apie Jo mirtį, turėjusią įvykti Jeruzalėje⁵.

Šešias dienas apaštalai vaikščiojo nuliūdinti Pilypo Cezarėjoje pasakytos pranašystės. Jėzaus švelnumas leidžia jiems dabar stebėti Jo pašlovinimą. Šv. Leonas Didysis sako, kad „pagrindinis atsimainymo tikslas buvo išginti iš mokinių sielos kryžiaus papiktinimą“⁶. Niekad Apaštalai nepamirš šio „lašo

medaus“, kurį Jėzus jiems davė savo kartėlio viduryje. Po daugelio metų šventasis Petras išlaiko visiškai aiškių šių akimirų prisiminimą: *...kai iš šlovingosios didybės nuskambėjo jam balsas: „Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosiu“. Tą balsą mes girdėjome aidint iš dangaus, kai buvome su juo ant šventojo kalno*⁷. Apaštalas tai prisimins iki savo dienų pabaigos.

Jėzus su saviškiais taip daro visada. Per didelius kentėjimus suteikia paguodą, reikalingą eiti pirmyn.

Šis dieviškosios šlovės spindėjimas Apaštalus pakylėjo į didžiulę laimę, kuri šventąjį Petrą privertė sušukti: *Mokytojau, gera mums čia būti! Padarykime tris palapines...* Petras nori pratęsti šią akimirką. Tačiau, kaip toliau pasakys evangelistas, jis nesižinojo, ką kalbąs; nes reikšmingas gėris nėra būti čia ar ten, bet visada būti su Jėzumi, kad ir

kur esame, ir matyti Jį per aplinkybes, kuriose esame. Jei esame su Juo, nesvarbu, ar būtume didžiausių pasaulio linksmybių viduryje, ar ligoninės lovoje tarp neapsakomų skausmų. Svarbu tik tai: matyti Jį ir nuolat su Juo gyventi. Vien tai tikrai gera ir svarbu šiame ir kitame gyvenime. Jei liekame su Jėzumi, esame labai arti kitų žmonių ir būsimė laimingi, kad ir kokia būtų vieta ir situacija, kurioje atsidūrėme. *Vultum tuum, Domine, requiram:* Trokštu matyti tave ir ieškosiu tavo veido, Viešpatie, kasdienėse savo gyvenimo aplinkybėse.

II. Komentuodamas Mišių

Evangelijos ištrauką, šventasis Beda sako, kad Viešpats „gailestingai leido jiems (Petrui, Jokūbui ir Jonui) labai trumpą laiką mėgautis laimės, kuri tveria amžinai, kontempliavimu, kad

padėtų jiems su didesne tvirtybe
pakelti negandą“⁸. Šių su Viešpačiu
ant kalno praleistų akimirų
prisiminimas, be abejo, buvo didelė
parama daugelyje sunkių trijų
Apaštalų gyvenimo situacijų.

Žmonių būtis – kelionė link Dangaus,
mūsų buveinės⁹. Kelionė kartais
varginga ir sunki, nes dažnai tenka
eiti prieš srovę ir kovoti su daugeliu
priešų, vidinių ir išorinių. Bet
Viešpats nori paguosti mus Dangaus
viltimi, ypač sunkiausiomis
akimirkomis arba tada, kai mūsų
padėties silpnumas darosi
akivaizdus: „Pagundos valandą
pagalvok apie Meilę, kuri tavęs
laukia danguje: puoselėki vilties
dorybę – tai nėra kilnumo stoka“¹⁰.
Ten „yra poilsio, džiaugsmo ir
džiugesio pilnatvė; ramybės ir
rimties pilnatvė, taikos, spindesio ir
šviesos pilnatvė. Ir ne tokios šviesos,
kuria džiaugiamės dabar ir kuri,
palyginti su anąja, atrodo lyg lempa

prieš saulę... nes ten nėra nakties, nei
sutemų, nei šalčio, nei karščio, nei
kokio nors būvio būdo kitimo, bet
tokia būseną, kurią supranta tik tie,
kurie verti ja džiaugtis. Nėra ten
senatvės, negalavimų ir nieko, kas
panašu į gedimą, nes tai nemirtingos
šlovės vieta ir būstas...

Ir viršum viso šito – amžinas
bendravimas ir džiaugimasis
Kristumi, angelais..., visi amžiams
jungiami bendro jausmo, be šėtono
baimės ir be demono pinklių, be
pragaro ir mirties grėsmių”¹¹.

Mūsų gyvenimas Danguje bus
galutinai laisvas nuo bet kokios
įmanomos baimės. Nepatirsime
nerimo, kad galime prarasti tai, ką
turime, ir netrokšime ko nors kita.
Tada tikrai galėsime su šventuoju
Petru pasakyti: *Viešpatie, gera mums
čia būti!* Šlovę, kurios prošvaistę
regėjo Apaštalas, pilnatvėje turėsime
amžinajame gyvenime.

„Pagalvokime apie tai, kas bus Dangus. Nė akis nematė, nė ausis negirdėjo, nė mintis žmogui nekilo, kokius dalykus Dievas turi paruošęs tiems, kurie jį myli. Ar įsivaizduojate, kas tai bus ten patekti ir susitikti su Dievu, ir matyti tą grožį, tą meilę, kuri išliejama į mūsų širdis, kuri patenkina nepasotindama? Daug kartų per dieną klausiu savęs: kas bus, kai visas grožis, visas gėris, visas beribis Dievo nuostabumas išsilies šiame varganame moliniame inde, koks esu aš, kokie esame visi mes? Ir tada gerai suprantu Apaštalo žodžius: ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo... Verta, mano vaikai, verta”¹².

Mintis apie mūsų laukiančią šlovę turi mus paakstinti mūsų kasdienėje kovoje. Nėra nieko vertesnio, kaip laimėti dangų. „Ir nuolat eiti su tuo pasiryžimu verčiau mirti, negu nepasiekti kelio pabaigos, jei jums Viešpats duoda troškimą šiame

gyvenime, tai kitame apsieiai jus
pagirdys be baimės, kad ko nors
pristigs“¹³.

III. Paskui užėjo debesis ir uždengė
juos¹⁴. Tai mums primena kitą debesį,
lydėjusį Dievo artumą Senajame
Testamente: *Debesis uždengė
Susitikimo Palapinę, ir Viešpaties
šlovė pripildė Padangtę*¹⁵. Tai buvo
dieviškojo įsikišimo ženklas: *Viešpats
tarė Mozei: Žiūrėk, aš ateisiu pas tave
tirštame debesyje, kad žmonės girdėtų
mane su tavimi kalbantis ir visuomet
pasitikėtų tavimi*¹⁶. Toks debesis
dabar apsupa Tabore Kristų, ir iš jo
atsklinda galingas Dievo Tėvo balsas:
*Šitas yra mano mylimasis Sūnus,
klausykite jo.*

Ir Dievas Tėvas kalba per Jėzų Kristų
visiems visų laikų žmonėms. Jo
balsas girdimas kiekvienoje

epochoje, ypač per Bažnyčios mokymą, kuri „nuolat ieško kelių, kaip šią savo Mokytojo ir Viešpaties paslaptį priartinti žmonijai: tautoms, vis naujoms kartoms, kiekvienam žmogui“¹⁷.

*Pakėlę akis, jie nieko daugiau nebematė, tik vieną Jėzų*¹⁸. Elijo ir Mozės nebebuvo. Jie mato tik Viešpatį. Tą Jėzų, kokį mato visada, kuris kartais kenčia alkį, pavargsta, stengiasi būti suprastas... Jėzų be ypatingų šlovingų apsireiškimų. Normalu Apaštalams buvo matyti Viešpatį tokį, išskirtina – matyti jį atsimainiusį.

Šį Jėzų turime sutikti mes savo įprastame gyvenime, darbe, gatvėje, tuose, kurie mus supa, maldoje, tada, kai mums atleidžia, Atgailos sakramente, o ypač Šventojoje Eucharistijoje, kur yra tikrai, realiai ir esmingai. Tačiau dažniausiai nepasirodo mums ypatingais

apsireiškimais. Bet turime išmokti atrasti Viešpatį už to, kas įprasta, už kasdienybės, vengdami pagundos geisti nepaprastybės.

Niekad nevalia pamiršti, kad tas Jėzus, su kuriuo Taboro kalne buvo tie trys privilegijuotieji, yra tas pats, kuris yra su mumis kas dieną. „Kai Dievas jums suteikia malonę jausti jo artumą ir trokšta, kad kalbėtumėte su juo kaip su mylimu draugu, išreikškite savo jausmus visiškai laisvai ir pasitikėdami. Jis skuba atskleisti save tiems, kurie jo trokšta (*Išm* 6, 13). Nelaukdamas, kol prie jo prisiartinsite, skuba, kai trokštate jo meilės, ir stoja prieš jus, suteikdamas malones ir priemones, kurių jums reikia. Iš jūsų telaukia žodžio, kad parodytų jums, jog yra šalia jūsų ir pasirengęs jus išklaudyti ir paguosti: jo ausys girdi maldą (teisiųjų šauksmą) (*Ps* 34, 16) (...). Kiti draugai, kurie iš pasaulio, turi valandas, kurias praleidžia drauge

šnekėdamiesi, ir valandas, kai būna atskirai; bet tarp Dievo ir jūsų, jei norėsite, niekad nebus atsiskyrimo valandos“¹⁹.

Ar mūsų gyvenimas per šią Gavėnią ir visada nebūtų kitoks, jei dažniau įgyvendintume šį Dievo artumą įprastuose kasdienybės dalykuose, jei stengtumės sakyti daugiau trumpų karštų maldų, daryti daugiau meilės ir atsisteisimo aktų, daugiau dvasinių komunijų...? „Kasdienis sąžinės patikrinimas. Gal praleidau kokią valandą, nepasikalbėjęs su savo Tėvu Dievu?.. Ar kalbėjausi su Juo kaip mylintis sūnus? Tu tai gali!“²⁰.

1 Įžangos priegiesmis. Ps 27, 8-9.

2 Plg. Mk 9, 2.

3 Plg. Lk 9, 28.

4 Lk 9, 29.

5 Plg. Lk 9, 31.

6 Šv. Leonas Didysis, Pamokslas, 51, 3.

7 2 Pt 1, 17–18.

8 Šv. Beda, *Comentario sobre San Marcos* 8, 30; 1, 3.

9 Plg. 2 Kor, 5, 2.

10 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 139.

11 Šv. Jonas Auksaburnis, 1-asis laiškas Teodorui, 11.

12 Šv. Chosemarija, užrašai iš šeimos susitikimo, 1960-10-22.

13 Šv. Teresė, *Camino de perfección*, 20, 2.

14 Plg. Mk 9, 7.

15 Iš 40, 34–35.

16 Iš 19, 9.

17 Šv. Jonas Paulius II, enc. *Redemptor hominis*, 7.

18 Mt 17, 8.

19 Šv. Alfonsas de Liguori, *Cómo conversar continua y familiarmente con Dios*, Ed. Crítica, Roma, 1933, 63.

20 Šv. Chosemarija, *Vaga*, 657.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/antrasis-
gavenios-sekmadienis/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/antrasis-gavenios-sekmadienis/) (2025-08-13)